

ЛЮБЕН ДИЛОВ-СИН
ОННИК КАРАНФИЛЯН

ЛЯТОТО С ТЪЖНИТЕ КУРВИ

ЛЮБЕН ДИДОВ-СИН ЛЯТОТО С ТЪЖНИТЕ КУРВИ ОННИК КАРАНФИЛАН

ЛЯТОТО С ТЪЖНИТЕ КУРВИ

Онник Каранфилян

Любен Дилов-син

СМУТ
САМО
МАЛКИ
УМНИ
ТЕКСТОВЕ

© Любен Дилов-син, текст, 2016

© Онник Каранфилян, графики, оформление и корица, 2016

© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-231-1

Любен Дилов - син ©
Онник Каранфилян ©

Л Я Т О Т О С Т Ъ Ж Н И Т Е К У Р В И

София 2016 ©

enthusiast

Нощем, на пясъка

Това лято всички курви се влюбиха и платената любов бе по-тъжна от всякога.

Туристите, подпuhnали от маранята, бавно напредват от душните квартири на разочарованието към посланите с пустота и пот плажове. И после – обратно.

Имаме и герой. Самотен и богат. Роден богат, което е същото, като да си бил неподкупен, защото никога не си имал друг избор. Всъщност той е постоянно заобиколен от маркови ленени ризи и оскъдни бикини, наричащи се негови приятели. Те са шумни и безпродължителни. Единственият смисъл на веселите им викове е да подчертаят самотата му. Замлъкват само за миг, докато героят плаща сметката. След това се развеселяват още повече, а една от оскъдните, директно го хваща за члена. През панталона, който също е бял. И ленен.

Героят има слаба ерекция и голяма къща на най-високото. От терасата ѝ се вижда целият залив. Има и басейн-хоризонт. Отсича точно мястото, където хлорираната вода прерязва опиканото небе. Този басейн е любимо място на оскъдните. Те скачат в него по всяко време. С дрехи и без дрехи. Създава им усещане, че скачат в небето, а то е мокро, топло и гостоприемно, каквото никой не им е обещавал.

– Как си, Герой?! – пита го жена с дъх на мида. Героят помни отлично вкуса ѝ. Мида.

– Не напипваш ли как? – лениво отговаря Героят.

– Затова и питам... Не си много как – кокетничи Мидата.

– Искаш ли да ти татуираме раковина на вътрешната страна на бедрото? – пита вежливо Героят. – Така, ако човек опре ухо в нея, ще може да усети как морето... мирише?

– Оооо, толкова е мило? Ще ми платиш ли такава татуировка?!!!

Недочакала отговора, Мидата припва радостно, за да разкаже на приятелките си идеята. Тя се храни основно със завистливите погледи на приятелките си, а това си е угощение направо: „Героят ще ми татуира раковина на бедротооо! Отвътрееее!!!“.

Героят въздъхва и оглежда приятелите си. Те се забавляват. Истински. Той ги обича. Не точно тях, а предвкусието как – ако сега стане и просто си тръгне – те ще се объркат до безсъзнание. Ще се скупчат треперещи, ще се заоглеждат за друг герой. По-смелите ще се постараят да го върнат, а най-смелите пък – да му обяснят какви боклуци са останалите и да се опитат да го отведат на самотно място, където да са само двамата. Толкова често се е случвало. И с мъже, и с жени. Героят обича тяхното разочарование. Често даже повече от своето.

– Защо си тъжен, Герой? Дай кака да ти въртне една свирчица!

Мартина е от най-старите му приятелки. Присяда на пясъка до него и му предлага чашата си. Водка с нещо. Героят отпива и избърсва устни в рамото ѝ. Заприличва на целувка. Той винаги се бърше, целувайки.

– Марти... това е най-тъжното лято в моя живот!

– Що, бе?! Я, къв си готин!!!

– Щото всички курви са влюбени, само аз не.

Марта поема въздух и го изпуска внимателно. Гласът ѝ се променя.

– Искаш да си влюбен ли, Герой? Героят иска да изстрада онова небе, което води в ада?!

Мартина е актриса. Играла е Шекспир, но за разлика от повечето актриси е запомнила някои реплики. Горещо-долу.

– Искам да съм влюбен, да.

– А не е ли по-добре да си вземем бело? След няколко часа ще те пусне и нема да си недоволен. А след любовта ще те боли.

Героят поглежда внимателно Марта. Тя наистина е по-възрастна от другите. Направо стара. Гласът ѝ е пресипнал от купони и някогашна красота. Гърдите ѝ също са пресипнали. Кожата на ръцете, бедрата – пресипнали и леко портокалови. Лунчиките по раменете отдавна са се превърнали в кафяви петънца. Като гъшо яйце. Милата Марта...

– Марти, знаеш ли, че следлюбов е една дума?

– Не, разкажи ми... – пробва гласът ѝ да звучи изкусително и предразполагащо, но си е същият пресипнал стар пясък.

– Това е всичко. Следлюбов е една дума. Няма друго и други думи.

– Аха... Не че съм разбрала какво казваш. Щото съм тъпа, нали. Ма разбирам настроението... Това е като да ти бръкнат с пръст в пъпа... Знаеш, че лятото ще свърши. Такива работи. Нали?

– Много точно го каза...

Героят се опъва на пясъка назад и коленете на Марта вече го отделят от небето и другите. Скриват ги като скали, зад които всеки момент ще надникне нещо. Не непременно приятно, но няма да е страшно. Със сигурност. Марта усеща, че гледа краката ѝ, и придърпва лепената бяла пола, за да ги открие още. Красиви са така, в тъмното.

– Нали знаеш, че кака ти винаги ще те прегърне. И можеш да свършиш в мен?!

– Ооо, в теб е едно най-чудесните места, където мога да свърша – казва Героят и в момента наистина го мисли. Да погъне в Марта и да свърши. Няма значение обича ли го, или не. Тя е актриса и ще го изиграе достоверно. Ще го обгърне, както неведнъж го е правила, ще го притисне вътре в себе си и ще се наслаждава на всяка капка от него. Ще е мила и добра. И уютна. И най-важното – знае кога да

Создайте не вечное но живое искусство, и не забыть!
Может не создадите :)

Мен не создайте рыба :)

Мен не создайте животное

Мен не создайте птицу

„Около езерото“

замълчи. „Място, където да свършиш“ – мисли си Героят.

– Марти, обичам те. Ти никога не бъркаш тишината с мълчанието – казва той и сам се умилява на това колко умно е прозвучало.

Марта мълчи. И леко го погалва по косата. Точно както майка му никога не го е галила.

– Знаеш ли – казва внезапно Героят, – аз нищо не знам за теб. От толкова години сме заедно! Ти имаш ли си... някого? В смисъл мъж... Омъжена ли си?

– Имала съм, пиленце – казва Марта, – толкова неща съм била. И мъж съм имала също.

– И какво стана?

– Ами... не знаеш ли?! Мислех, че всички знаят. Той катастрофира. Умря.

– Ооо, съжалявам... Отдавна ли?

– Преди десет години... Преди да дойдем на морето му беше панихидата. Много беше хубаво. Много хора дойдоха. После имаше купон вкъщи...

– Аз къде бях? Не бях ли и аз там?!

– Не беше – Марта замълчава, но не звучи тъжно.

– Обичаше ли го? – след малко пита Героят.

– Бях свикнала – казва Марта, – а сега го мразя. Но панихидите трябва да се правят. Християни сме.

– Мразиш го? Защото те остави сама ли?

– Не. Защото ми взе детето. То беше с него в колата. Габриела... Сега щеше да е на 17...

Героят изведнъж чува тишината. Ленените ризи и оскъдните бански са се запилели някъде... Съвсем в далекото се чуват подвикванията им. Отдалечават се още.

– Не ми казвай, че не знаеш и това?!

– Не знам какво да кажа – Героят наистина е смутен. Толкова рядко му се случва. Усеща как започва да се наслаждава на чувството.

– Искаш ли да ти разкажа за Габриела?!

Марта се изляга до него, притиска се до рамото му. Колената ѝ вече не скриват тъмното море и пясъка. Дъхът ѝ е сладък и стар. Винаги е бил такъв. Смокиня и канела. И тютюн.

– Имаше същите коси като твоите. Вероятно щеше да стане и толкова висока. Много бързо растеше... А раменете ѝ бяха като моите. Аз имам красиви рамене, нали, Герой?!

Героят мълчи. Защото сега Марта трябва да говори. Няма как да бъде казано нещо пичовско и цинично в този момент.

– Беше си само моя. Баща ѝ не се интересуваше. Даваше пари, но си имаше неговото си дете. Момчето му тъкмо завършваше колеж някъде в чужбина. Аз бях сигурна, че като порасне Габи, той ще я обикне. Такава красавица. И така приличаше на него. И си живеехме чудесно. В къщата с

градинката, с кучетата. С приятелите, които идваха с техните деца. Имаше хамак... Тя се люлееше в него, а кучетата подскачаха и захапваха въжетата на хамака. Издържаха много, цели минути, да се люлеят заедно с нея, държейки се само със зъбите си. А Габи така се смееше, че дърветата ронеха листа наоколо.

Героят я прегръща. Марта се намества на рамото му и продължава със същия тон като преди малко. Никаква разлика, никаква тъга. Сякаш разказва филм.

– Даваше ни къщата на морето за юни, юли и септември. Само август идваше с неговите си курви и със сина му за няколко дни и тогава ние се местехме на хотел... Още на втората седмица Габи ставаше негърче. Имаше кожата на баща си – кафе с малко мляко. Нито петънце. Много бях щастлива, че не е наследила тоя сутляш, с който аз съм покрита... И тя беше много щастлива. Само за кучетата тъжеше. Баща ѝ не даваше да се водят в морската къща. Преди десет години изведнъж кандиса. Качиха се на колата и отпрашиха за София, за да ги вземат. Аз останах да ги чакам...

Героят леко помръдва. Няма сили да се изправи, а има нужда. Марта го усеща.

– Не ти е удобно така... Изобщо, айде да вървим при другите. Тук няма да стане по-весело...

Изправя се делово и изтупва пясъка от роклята. После се завърта и още пясък се разхвърчава на малки, режещи стъклъца. Роклята ѝ се завихря около нея, откривайки стройните, зрели крака. Героят ги гледа и усеща любов. Най-после. Не му се иска да свърши този миг, но свършва. Роклята се спуска като завеса и скрива представлението, а Марта му подава ръка – за аплодисменти и изправяне. Героят се надига бавно и усеща алкохола в себе си. И морето. И пясъка. И звездите. И годините.

Марта тръгва напред. Към крайбрежната улица, светлините и шума. Героят се повлича зад бялото на роклята ѝ...

– Трябваше все пак да дойдеш на панихидата – казва Марта, без да се обръща – какъвто и да е, баща ти е.

ЛЮБЕН ДИЛОВ-СИН

ОННИК КАРАНФИЛЯН

ЛЯТОТО С ТЪЖНИТЕ КУРВИ

Редактор *Виктория Бисерова*

Художник *Онник Каранфилян*

Снимки: *Венета Тилева (с. 110), Христо Василев (с. 111)*

Коректор *Саша Александрова*

Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание

Формат 70x100/8

Печатни коли 14

ISBN 978-619-164-231-1

Издава

enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02 943 87 16; факс: 02 943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

СМЪТ
САМО
МАЛКИ
УМНИ
ТЕКСТОВЕ

Книгите на „Ентузиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ХЕЛИКС ПРЕС ЕООД

цена 25 лв.

9 786191 642311

срещна се в море